

Sygn. akt III AUa 1463/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2014 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Małgorzata Węgrzynowska - Czajewska
Sędziowie:	SSA Maria Sałańska - Szumakowicz SSO del. Janusz Madej (spr.)
Protokolant:	stażysta Sylwia Gruba

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2014 r. w Gdańsku

sprawy K. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o prawo do renty w związku z wypadkiem w drodze do pracy

na skutek apelacji K. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Elblągu- IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 23 maja 2013 r., sygn. akt IV U 587/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Elblągu- IV Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt III AUa 1463/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 lutego 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. – po rozpoznaniu wniosku K. S. z dnia 28 czerwca 2012 r. – odmówił wnioskodawczyni (ubezpieczonej) prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy. Organ rentowy powołał się na orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 23 sierpnia 2012 r., którym ubezpieczona uznana została za osobę częściowo niezdolną do pracy do dnia 31 lipca 2013 r., jednak ze stwierdzeniem iż częściowa niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z wypadkiem w drodze do pracy.

Odwołanie zaskarżające powyższą decyzję w całości wniosła ubezpieczona K. S., podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegającego na bezzasadnym uznaniu, że nie spełnia ona wymogów ustawowych określonych w art. 41 ust. 1 ustawy o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych koniecznych do przyznania jej świadczenia, w sytuacji posiadania przez nią dokumentacji medycznej, z której wynika

związek przyczynowy pomiędzy jej niezdolnością do pracy a wypadkiem w drodze do pracy. Ubezpieczona domagała się zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania jej renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy.

Wyrokiem z dnia 23 maja 2013 r. Sąd Okręgowy w Elblągu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie o sygn. akt IV U 587/13 oddalił odwołanie.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne i argumenty natury prawnej :

Wnioskodawczyni K. S. urodziła się (...), wobec czego w dniu (...)r. skończyła 30 lat. W dniu 31 stycznia 1987 r. uległa ona wypadkowi w drodze do pracy, w wyniku czego doznała ona silnego stłuczenia prawej okolicy łędźwiowej, złamania wyrostka poprzecznego prawego kręgu.

Orzeczeniem Wojewódzkiej Komisji Lekarskiej do Spraw Inwalidztwa i Zatrudnienia w D. z dnia 23 stycznia 1997 r. ubezpieczona została wprawdzie zaliczona do III grupy inwalidów, jednak z ogólnego stanu zdrowia.

W dniu 20 stycznia 1998 r. wnioskodawczyni wystąpiła z wnioskiem o przyznanie jej prawa do renty. Decyzją z dnia 18 lutego 1998 r. pozwany odmówił skarżącej prawa do renty ponieważ Lekarz Orzecznik nie stwierdził niezdolności do pracy. Na skutek odwołania skarżącej od powyższej decyzji Sąd Wojewódzki w Warszawie wyrokiem z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie XIV UJ 1015/98 oddalił odwołanie, gdyż biegli sądowi nie stwierdzili aby skarżąca była całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy.

Z ponownym wnioskiem o przyznanie prawa do renty K. S. wystąpiła w dniu 21 grudnia 1999 r. Orzeczeniem z dnia 12 stycznia 2000 r. Lekarz Orzecznik uznał skarżącą częściowo niezdolną do pracy wskazując, że nie można ustalić daty powstania tej niezdolności. Pomimo tego decyzją z dnia 18 stycznia 2000 r. pozwany odmówił wnioskodawczyni prawa do renty ponieważ nie spełniła warunku z art. 57 ust. 2 i ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1999 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (ostatni tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), jako że nie zdolność do pracy powstała nie w czasie ubezpieczenia, ani też w ciągu 18 miesięcy po ustaniu ubezpieczenia. K. S. udowodniła 3 lata 9 miesięcy i 5 dni okresów składkowych i nieskładkowych, zamiast wymaganych 5 lat. Od decyzji tej ubezpieczona nie złożyła odwołania.

W dniu 9 listopada 2001 r. wnioskodawczyni wystąpiła z kolejnym wnioskiem o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Orzeczeniem Lekarza Orzecznika z dnia 19 grudnia 2001 r. została ona uznana za zdolną do pracy. Na tej podstawie decyzją z dnia 13 listopada 2001 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmówił skarżącej prawa do renty.

W dniu 23 listopada 2001 r. K. S. złożyła kolejny wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy rentowej w związku z wypadkiem w drodze do pracy z dnia 31 stycznia 1987 r. Decyzją z dnia 7 stycznia 2002 r. organ rentowy odmówił skarżącej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy. Wyrokiem z dnia 3 września 2002 r. (w uzasadnieniu wyroku wskazano omyłkowo 2012 r.) w sprawie IV U 292/02 Sąd Okręgowy w Elblągu oddalił odwołanie z dwójakiej przyczyny. Po pierwsze – biegli neurolog i internista – gastrolog nie stwierdzili, aby skarżąca była niezdolna do pracy przed styczniem 2002 r., i po drugie – z powodu niespełnienia przez skarżącą przesłanki wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, to jest 5 lat w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed złożeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy.

Kolejny wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy, pozostającej w związku z przedmiotowym wypadkiem w drodze do pracy wnioskodawczyni złożyła w dniu 24 sierpnia 2010 r.

Decyzją z dnia 26 października 2010 r. pozwany organ rentowy odmówił skarżącej wnioskowanego prawa z powodu niestwierdzenia niezdolności do pracy. Odwołanie wnioskodawczyni od tej decyzji oddalono wyrokiem Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 24 maja 2011 r. wydanym w sprawie IV U 408/11.

Analizując powyższy stan faktyczny sprawy Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności wyjaśnił, że zastosowanie w niniejszej sprawie miały przepisy ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144 ze zm.), jako że do tychże przepisów odsyła art. 49 ust. 1 uchylającej od dnia 1 stycznia 2003 r. tę ustawę ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 r. Nr 167, poz. 1322 ze zm.).

Przepis ten stanowi, że wnioski o świadczenia z tytułu wypadków w drodze do pracy lub z pracy, które miały miejsce przed dniem wejścia w życie ustawy, podlegają rozpatrzeniu na podstawie przepisów dotychczasowych.

Art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych przewidywał rentę inwalidzką dla pracownika, który uległ wypadkowi w drodze do lub z pracy i został zaliczony do jednej z grup inwalidów. Jednocześnie ustawa odsyłała (art. 24 pkt 1-3) w kwestiach m.in. postępowania w sprawach o renty, orzekania o inwalidztwie oraz powstania i ustania prawa do rent do przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin.

Sąd Okręgowy argumentował przy tym, iż ustawa emerytalna w art. 57 a, obowiązującym od dnia 1 stycznia 2003 r., zwalniała wprawdzie ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy w wyniku wypadku w drodze do pracy, z obowiązku wykazania pięcioletniego okresu ubezpieczenia przypadającego w dziesięcioleciu przed złożeniem wniosku o świadczenie lub przed dniem powstania niezdolności do pracy, jednak przepis ten dotyczy wyłącznie osób, które uległy takiemu wypadkowi po dniu 31 grudnia 2002 r., to jest po dniu wejścia w życie obecnie obowiązującej ustawy wypadkowej (z dnia 30 października 2002 r.).

W ocenie Sądu Okręgowego przesłanki przyznania skarżącej wnioskowanej renty należało oceniać z pominięciem zwolnienia wynikającego z art. 57 a ustawy emerytalnej. Z art. 57 ust. 1 i art. 58 ust. 1 i ust. 2 tej ustawy wynika bowiem, iż wnioskodawczyni renta z tytułu niezdolności do pracy przysługiwałaby w przypadku łącznego spełnienia następujących warunków :

- po pierwsze, niezdolności do pracy;
- po drugie, posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego;
- po trzecie, powstania niezdolności do pracy w ściśle określonych okresach ubezpieczenia albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przy tym warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego byłby uważany za spełniony, gdyby wnioskodawczyni osiągnęła okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy, z zaznaczeniem że do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej.

Sąd Okręgowy wskazał, iż z niekwestionowanego przez skarżącą raportu ustalenia uprawnień do świadczenia (k. 169 akt rentowych) wynika ,po pierwsze, że ostatni okres ubezpieczenia wnioskodawczyni upłynął z dniem 30 grudnia 1997 r., i po drugie, że ostatni raz warunek 5 lat ubezpieczenia w ostatnim dziesięcioleciu wnioskodawczyni spełniała w pierwszej połowie lat 90-tych XX wieku, a więc w okresie, który nie mógł być objęty badaniem w niniejszym postępowaniu niezdolności skarżącej do pracy. Z art. 365 § 1 i art. 366 K.p.c. wynika bowiem, że przy orzekaniu w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy w Elblągu był związany ustalonym w wyrokach Sądu Wojewódzkiego w Warszawie z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie XIV UJ 1015/98 i Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 3 września 2002 r. w sprawie IV U 292/02 brakiem tejże niezdolności wnioskodawczyni do pracy w okresie (łącznie) przed styczniem 2002 r.

Musiało to skutkować – zdaniem Sądu Okręgowego – po pierwsze oddaleniem na podstawie art. 227 K.p.c. a contrario wniosku skarżącej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego neurologa odnośnie ewentualnej niezdolności wnioskodawczyni do pracy, który mógłby być przydatny dla rozstrzygnięcia tylko przy spełnieniu pozostałych dwóch przesłanek przyznania prawa do renty, a po drugie – oddaleniem odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 K.p.c., jako że zaskarżona decyzja odpowiada prawu.

Skarżąca niewątpliwie nie spełniała bowiem dwóch z trzech statuowanych przez art. 57 ust. 1 ustawy emerytalnej przesłanek przyznania jej wnioskowanej renty.

Apelację zaskarżającą powyższy wyrok w całości wniósł – w imieniu ubezpieczonej – jej pełnomocnik procesowy, podnosząc zarzut obrazy prawa procesowego, to jest art. 365 § 1 K.p.c. i art. 366 K.p.c., polegającej na przyjęciu, iż postępowanie cywilne dotyczące przedmiotu roszczenia zostało już prawomocnie rozstrzygnięte, w sytuacji gdy powódka złożyła odwołanie od decyzji z 2013 r., a nie z lat wcześniejszych, a w swoim odwołaniu powołała się na stan swojego zdrowia, który – jej zdaniem – ma związek z wypadkiem przy pracy z dnia 31 stycznia 1987 r., co miało wpływ na treść wyroku.

W uzasadnieniu tego zarzutu apelujący podnosił, iż odwołanie ubezpieczonej złożone w rozpoznawanej sprawie dotyczyło nowej decyzji i nowych okoliczności, które wyniknęły z opinii lekarzy orzeczników ZUS i dokumentów prywatnych powódki. Wskazał on przy tym, iż instytucja powagi rzeczy osądzonej – w odniesieniu do stosunków ubezpieczenia społecznego – ma walor szczególny, który ogranicza jej praktyczne znaczenie. Rozstrzygnięcia sądowe w sprawach z tego zakresu ustalają treść łączącego strony stosunku prawnego w chwili wyrokowania. Nowe zdarzenia, zachodzące po uprawomocnieniu orzeczenia, mogą powodować przekształcenie treści praw i obowiązków stron stosunku ubezpieczenia społecznego, gdyż nie jest wykluczone spełnienie lub upadek przesłanek materialnoprawnych prawa do świadczeń. Zasadą rządzącą tymi stosunkami jest właśnie możliwość wzruszania ustaleń stanowiących podstawę faktyczną prawomocnych orzeczeń sądu, także przez wydanie nowej decyzji organu rentowego.

Autor apelacji wskazywał, iż w niniejszej sprawie Sąd pierwszej instancji nie chciał nawet tych przesłanek, na które powoływała się powódka, sprawdzić. Argumentował przy tym, iż nie sposób od razu zakładać, że okresy pięcioletniego ubezpieczenia z pierwszej połowy lat 90-tych nie będą miały zastosowania w niniejszej sprawie. Sprawdzenie stanu zdrowia powódki w drodze wiadomości specjalnych, i ewentualnie poczynienie innych ustaleń, może diametralnie zmienić dotychczasowy sposób widzenia sprawy i spowodować rozstrzygnięcie odmienne od poprzednich. Zdaniem strony apelującej w powyższych okolicznościach nie ma mowy o orzekaniu co do tego samego roszczenia, a zatem nie mają zastosowania przepisy kodeksu postępowania cywilnego, które powołano w zarzucie apelacyjnym.

Powołując powyższą podstawę zaskarżenia pełnomocnik ubezpieczonej wnosił o uchylenie kwestionowanego apelacją wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny r o z w a ż y ł, co następuje :

Apelacja ubezpieczonej zasługiwała na uwzględnienie w sposób prowadzący do uchylenia zaskarżonego nią wyroku i przekazania sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Zaskarżone rozstrzygnięcie opierało się na błędnej wykładni przepisów prawa materialnego, co ostatecznie doprowadziło do nierozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym istoty sprawy.

Kwestionowana odwołaniem ubezpieczonej decyzja organu rentowego odmawiała przyznania jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy, który miał miejsce w dniu 31 stycznia 1987 r. Organ rentowy rozpoznał wniosek ubezpieczonej merytorycznie, uzasadniając odmowę przyznania renty wydaniem przez Komisję Lekarską ZUS orzeczenia z dnia 23 sierpnia 2012 r., które stwierdzało, iż ustalona częściowa niezdolność ubezpieczonej do pracy nie pozostaje w związku z wypadkiem w drodze do pracy.

Zgodzić należy się z Sądem Okręgowym, iż wniosek ubezpieczonej o świadczenie rentowe powinien być rozpoznany na podstawie przepisów ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144 z późn. zm.), gdyż art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 167, poz. 1322 z późn. zm.) stanowi, iż wnioski o świadczenia z tytułu wypadków w drodze do pracy lub z pracy, które miały miejsce przed dniem wejścia w życie ustawy, podlegają rozpatrzeniu na podstawie przepisów dotychczasowych.

Art. 41 ust. 1 ustawy wypadkowej z dnia 12 czerwca 1975 r. stwierdza, iż pracownikowi, który uległ wypadkowi w drodze do pracy lub z pracy, przysługuje renta inwalidzka – w razie zaliczenia do jednej z grup inwalidów. Unormowanie to stanowi pełną regulację warunków przyznania renty inwalidzkiej i nie można stosować żadnych ograniczeń tego prawa na podstawie art. 25 tej ustawy (w pierwotnym jej brzmieniu art. 24).

Ten ostatni przepis , chociaż nakazuje w sprawach renty inwalidzkiej nie uregulowanych ustawą wypadkową z dnia 12 czerwca 1975 r., stosować odpowiednio przepisy o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin, dotyczące :

- 1) postępowania w sprawach rent,
- 2) orzekania o inwalidztwie,
- 3) powstania i ustania prawa do rent oraz zasad ich wypłaty,
- 4) zwrotu nieprawnie pobranych rent i potrąceń,
- 5) zawieszania prawa do rent na czas pobytu za granicą,
- 6) zasiłku pogrzebowego,

nie może być interpretowany jako podstawa prawna ograniczeń prawa do świadczeń z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz wypadków w drodze do lub z pracy, poprzez wprowadzenie warunków ich nabycia nieznanymi ustawie wypadkowej i obowiązujących przy nabywaniu rent na zasadach ogólnych, określonych w ustawie z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267 ze zm.), a następnie – od dnia 1 stycznia 1999 r. – w obecnie obowiązującej ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 września 1998 r. II UKN 216/98 – OSNP 1999/18/595). Świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego mają bowiem szczególny charakter w tym sensie, iż ustawy wypadkowa – zarówno obecnie obowiązująca, jak i jej poprzedniczka - przewidują odrębne reguły dotyczące ustalania prawa do tych świadczeń, podstawy ich wymiaru, wysokości oraz ich wypłaty, a stosowanie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych możliwe jest tylko odpowiednio, z uwzględnieniem przepisów ustaw wypadkowych.

Prezentowa przez Sąd Okręgowy wykładnia art. 25 (art. 24 w pierwotnym brzmieniu) ustawy wypadkowej z dnia 12 czerwca 1975 r. w związku z art. 57 ust. 1 i art. 58 ust. 1 i 2 obecnie obowiązującej ustawy emerytalnej była niewłaściwa i z tego powodu, iż podważała istotę ubezpieczenia wypadkowego, którego zasadniczym celem jest przyznanie ochrony prawnej osobom, które poniosły szkodę w wyniku nagłego zdarzenia pozostającego w związku z wykonywaną pracą. Przesłanki tej ochrony nie mogą być tożsame z ochroną ubezpieczeniową wynikającą z ogólnych reguł normatywnych ujętych w ustawie o emeryturach i rentach z FUS (a wcześniej w ustawie z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin). Przypomnieć w tym miejscu należy, iż obecnie obowiązująca ustawa wypadkowa z dnia 30 października 2002 r. odsyłając w art. 17 ust. 1 do odpowiedniego stosowania ustawy o emeryturach i rentach z FUS (m. in. przy ustalaniu prawa do świadczeń z tytułu niezdolności do pracy), w ustępie 2 tego przepisu stanowi, iż świadczenia, o których mowa w ust. 1, przysługują niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową. Z kolei art. 57 a obowiązującej obecnie ustawy emerytalnej zwalnia z określonego w art. 57 ust. 1 pkt 2 tej ustawy wymogu legitymowania się odpowiednią liczbą okresów składkowych i nieskładkowych

tych ubezpieczonych, których niezdolność do pracy spowodowana jest wypadkiem w drodze do pracy lub z pracy. Choć przepisy te obowiązują od dnia 1 stycznia 2003 r., to ich treść normatywna powinna stanowić swoistego rodzaju wskazówkę interpretacyjną dla właściwego rozumienia przepisów ustawy wypadkowej z dnia 12 czerwca 1975 r.

Wykładnia przedstawiona przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku prowadziłyby ponadto do trudno akceptowalnych skutków także w sferze wartości i norm konstrukcyjnych, w szczególności naruszając wyrażoną w art. 32 Konstytucji zasadę równości obywateli wobec prawa.

Ubezpieczenie wypadkowe nie obejmowałoby bowiem (tak jak wskazywał to błędnie Sąd Okręgowy) tych osób, które – nie spełniając warunków nabycia prawa do renty określonych w art. 57 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy emerytalnej – uległy przed dniem 1 stycznia 2003 r. wypadkowi w drodze do lub z pracy i stały się z tego powodu niezdolne do pracy.

W konkluzji powyższych argumentów podnieść należy, iż warunkiem nabycia przez ubezpieczoną K. S. prawa do dochodzonego w rozpoznawanej sprawie świadczenia jest spełnienie przez nią warunków wynikających z art. 41 ust. 1 pkt 2 znajdującej zastosowanie do stanu faktycznego sprawy ustawy wypadkowej z dnia 12 czerwca 1975 r. Przypomnieć zatem należy, iż renta inwalidzka należy się pracownikowi , który uległ wypadkowi w drodze do lub z pracy i został zaliczony do jednej z grup inwalidów – stał się przynajmniej częściowo niezdolnym do pracy związku z tym wypadkiem.

W postępowaniu przedsądowym Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 23 sierpnia 2012 r. ustaliła, iż ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy do dnia 31 lipca 2013 r., jednak stwierdziła również, że niezdolność ta nie pozostaje w związku z wypadkiem w drodze do pracy.

Istota sprawy sprowadza się zatem do wyjaśnienia czy stwierdzona przez organ rentowy częściowa niezdolność ubezpieczonej do pracy pozostaje czy też nie w związku z wypadkiem w drodze do pracy, któremu uległa ona w dniu 31 stycznia 1987 r. W apelacji zasadnie zatem podnoszono, że ubezpieczona powołuje się na aktualny stan swojego zdrowia i jego związek z powyższym wypadkiem.

W celu zweryfikowania zaskarżonej decyzji, przy ponownym rozpoznaniu sprawy konieczne będzie dopuszczenie dowodu z opinii biegłych sądowych o specjalnościach adekwatnych do schorzeń ubezpieczonej. Wyjaśnienie kwestii istnienia związku pomiędzy niezdolnością ubezpieczonej do pracy a wypadkiem, któremu uległa w drodze do pracy, wymaga wiadomości specjalnych, a przepisy art. 278 K.p.c. i art. 279 K.p.c. przewidują w takich przypadkach konieczność przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych.

Przedstawione motywy uzasadniały uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, gdyż nie została rozpoznana jej istota (art. 386 § 4 K.p.c.).